

opusdei.org

A Prelátus 2013. májusi levele

Az Úr Mennybemenetele kiváló alkalom arra - írja a Prelátus -, hogy „elgondolkozzunk, a gyakorlatban hogyan kell követnünk mindenben Isten akaratát”. A májusi levél fő témája a Mennybemenetel és a hónap egyéb ünnepei.

2013.05.09.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Május liturgikus ünnepekben és a Mű történetének évfordulóiban gazdag hónap, amelyet a Szűzanya, Édesanyánk kezét fogva szeretnénk megélni, aki mindig a Fiához vezet minket, és Őáltala és Ővele a Szentlélekhez és az Atyához. A hónap legelejétől kezdve kérjük a Szűzanyát, hogy legyen mindig nagyon közel hozzánk, járjon ki a számunkra bőséges kegyelmeket, hogy hozzá hasonlóan fogékonyak legyünk a Szentlélek sugallataira, és így egyre hasonlóbbá váljunk a Fiához, Jézushoz.

A Ferenc pápa megválasztása óta eltelt hetek során tanúi voltunk annak, ahogy sokakban feléledt a lelki megújulás iránti vágy, mivel sokan adták nyilvánosan tanújelét annak, hogy szükségük van rá, hogy újra vagy gyakrabban járuljanak a bűnbánat szentségéhez. Adjunk hálát az Úrnak ezekért az ajándékokért elsősorban úgy, hogy mi

mindannyian igyekszünk jól kihasználni azokat, valamint törekszünk segíteni a rokonainknak, barátainknak, munka- vagy diáktársainknak, hogy a megvallott hitüket tükröző keresztény életet éljenek, ahogy törekszünk arra mi is.

A Hiszekegy cikkeiről való elmélkedésünket folytatva most az Úr mennybemenetelének misztériumában igyekszünk elmélyedni. Valóban hisszük, hogy feltámadása után Jézus Krisztus *felment a Mennybe, ott ül a Mindenható Atyaisten jobbján.*^[1] Ennek az ünnepnek, amelyet most, májusban – 9-én, csütörtökön vagy azokon a helyeken, ahova vasárnapra helyezték át, 12-én – ünneplünk, mindannyiunkat arra kell készítenie, hogy megálljunk és felidézzük azt a boldog célt, amelyre meg vagyunk hívva. Ez az igazság ugyanakkor egy történelmi és az üdvtörténet részét képező eseményre

is emlékeztet. Történelmi eseményként „Krisztus mennybemenetele Jézus emberségének végleges bemenetelét jelenti Isten mennyei országába, ahonnan ismét el fog jönni, de a közbülső idő elrejtí Öt az emberek szeme elől”.[2] Most szentségi módon, az Oltáriszentségben van jelen köztünk, természetes valójában azonban csak a Mennyben találhatjuk meg, ahonnan eljön dicsőséges és fenséges módon az idők végezetén, hogy ítélkezzen mindenki felett.

Szent Lukács az, aki a legrészletesebben meséli el a történeteket. Az Apostolok cselekedetei elején arról ír, hogy az Úr szenvedése után sokféleképpen *bebizonyította, hogy él: negyven napon át ismételten megjelent nekik* [az apostoloknak és a többi tanítványnak], és *beszélt az Isten országáról*.[3] Leírja azt is, hogy az

egyik alkalommal, amikor megjelent az apostoloknak, az Úr *megnyitotta értelmüket, hogy megértsék az Írásokat, s így folytatta: „Meg van írva, hogy a Messiásnak szenvednie kell, és harmadnap fel kell támadnia a halálból. Nevében megtérést és bűnbocsánatot kell hirdetni minden népnek Jeruzsálemtől kezdve. Ti tanúi vagytok ezeknek.*[4]

Szent Josemaría számos alkalommal beszélt ezekről a jelenetekről a sokak részvételével zajló családi összejöveteleken. Egy alkalommal például arra biztatta az őt hallgatókat, hogy képzeljék el az Urat a feltámadás után, amint ***sok mindenről beszélt, mindenről, amit csak a tanítványai kérdeztek tőle. Most bizonyos módon ezt utánozzuk, hiszen ti és én az Úr tanítványai vagyunk, és meg akarjuk osztani egymással a benyomásainkat.***[5] Máskor pedig így beszélt: ***úgy beszélt velük, mint***

mi most itt: ugyanígy! Ez a szemlélődés: az Úrral való személyes kapcsolat. A szemlélődésből és az Úrhoz fűződő kapcsolatból a lelkek iránti buzgalom fakad, vágy arra, hogy elvigyük Krisztust azokhoz, akik eltávolodtak Tőle.[6]

De térjünk vissza a Mennybemenetel pillanatára, amikor Jézus kivezette őket Betánia közelébe, és kezét kitérve megáldotta őket. Áldás közben megvált tőlük, és fölemelkedett az égbe.[7] Az egyik utolsó audiencián e témáról elmélkedve Ferenc pápa a következő kérdést tette fel: **Mi a jelentése ennek az eseménynek? Milyen következményei vannak az életünkre? Mit jelent az, hogy szemléljük az Atya jobbán ülő Jézust?**[8]

Az Úr az Egyház Fejeként ment fel a Mennybe: elment, hogy helyet készítsen nekünk, amint megígérte.

[9] „Előttünk ment be az Atya dicsőséges országába, hogy mi, az Ő testének tagjai abban a reményben éljünk, hogy egykor örökre együtt leszünk Vele.”[10] Mindazonáltal ahhoz, hogy Krisztussal együtt belépjünk a dicsőségbe, a nyomában kell járnunk. A Pápa felhívja a figyelmünket arra, hogy miközben Jeruzsálem felé tart, hogy ott ünnepelje meg földi élete utolsó húsvétját – amelynek keretében teljesíti be megváltó áldozatát –, **Jézus már látja a célját, a Mennyet, de jól tudja, hogy az út, amely visszavezeti az Atya dicsőségébe, a Kereszten – az emberiség iránti szeretet isteni tervéhez való engedelmességen – át halad (...).** Keresztény életünkben nekünk is tisztában kell lennünk azzal, hogy csak akkor léphetünk be Isten dicsőségébe, ha mindennap hűségesek vagyunk az akaratához, akkor is, amikor ez áldozatot kíván, vagy azt, hogy

megváltoztassuk terveinket.[11] Ne felejtsük el, gyermekeim, hogy nincs kereszténység Kereszt nélkül, nincs igaz szeretet áldozat nélkül, és igyekezzünk mindennapi életünket ehhez az örömteli valósághoz igazítani, hiszen ez azt jelenti, hogy az Úr lépéseit követjük, aki maga az *Út, az Igazság és az Élet.*[12]

Ezért a Mennybemenetel e nagy ünnepe arra hív, hogy elgondolkozzunk, a gyakorlatban hogyan kell követnünk mindenben Isten akaratát: kifogások és a saját énünkhöz való kötődés nélkül, minden nap megújult határozottsággal keresve, elfogadva és teljes erőnkből szeretve az Úr akaratát. ***Az Úr nem titkolja el előlünk, hogy az isteni akaratot alázattal elfogadó engedelmesség lemondást és odaadást követel, mert a Szeretet nem jogokat követel magának, hanem szolgálni akar. Ő járta végig elsőként ezt az***

utat. Jézus, te hogyan élted meg az engedelmességet? Usque ad mortem, mortem autem crucis(Fil2,8), a halálig, mégpedig a kereszthalálig. Ki kell lépnünk önmagunkból, bonyolítani az életünket, elveszíteni azt Isten és az emberek iránti szeretetből.[13]

A Szentírás elmeséli, ahogy a Mennybemenetel után az apostolok *nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe. Mindig a templomban voltak, és dicsőítették az Istent.[14]* Néhány nappal korábban, amikor Jézus előre megmondta nekik, hogy nem lesz többé velük érzékelhető módon, szomorúság töltötte el a szívüket;[15] most azonban öröm járja át őket. Mivel magyarázható ez a változás? Azzal, hogy a hit tekintetével már a Szentlélek látható kiáradása előtt **megértik, hogy Jézus, bár nem látják többé szemükkel, mindig velük marad, soha nem hagyja el őket. Az Atya**

dicsőségében támogatja, vezeti őket, közbenjár értük.[16]

Most is tudjuk a hit által, hogy Jézus Krisztus továbbra is velünk és bennünk van a kegyelem által, az Atyával és a Szentlélekkel együtt, valamint jelen van az Oltáriszentségben. Ő a mi támaszunk és erőnk, a bátyánk, a legközelebb barátunk, aki soha nem hagy el minket, főként a viszontagságos pillanatokban és a küzdelemben nem.

Ahogy Szent János megállapítja első levelében: Jézus a mi szószólónk az Atyánál. Milyen szép ez! Amikor valakit a bíróság elé idéznek, akkor az első dolga az, hogy védőügyvédet keressen. Nekünk van egy szószólónk, aki mindig megvéd bennünket, megvéd az ördög alattomos tetteitől, saját magunktól, bűneinktől (...). Ne féljünk Hozzá fordulni, bocsánatot kérni Tőle, az áldását kérni, az irgalmasságát

kérni!^[17] Igyekezünk Isten jelenlétében maradni, bármi történjék is? El tudjuk fogadni az akaratát? Milyen erővel hívjuk segítségül?

A bizonyosság, hogy a Mester velünk van, a Mennybemenetelből fakad, békével és örömmel tölt el minket. Ezt az örömet és békét tovább kell adnunk a többieknek, mindenkinek, akivel kapcsolatba kerülünk, és főként azoknak, akik szenvednek – noha talán nincsenek is tudatában – attól, hogy távol vannak Istentől. Szent Josemaría így beszélt erről a Mennybemenetel kapcsán: ***nagy feladat áll előttünk. Nem maradhatunk passzívak, hiszen az Úr kifejezetten azt mondta: Kamatoztassátok, míg vissza nem térek(Lk19,13). Amíg az Úr visszatérésére várunk, aki el fog jönni, hogy országát teljesen birtokba vegye, nem ülhetünk ölbe tett kézzel. Isten országának***

***terjesztése nem kizárólag az
Egyház azon tagjainak hivatalos
feladata, akik Krisztust képviselik,
mivel megkapták Tőle a szent
hatalmat. Vos autem estis corpus
Christi (1Kor12,27), ti is Krisztus
teste vagytok, mondja nekünk az
apostol, és azt a konkrét
megbízatást kaptuk, hogy kapott
kincseinket kamatoztassuk
mindvégig.[18]***

Május, amely sok országban Szűz
Mária hónapja, a Műben mindig is
különösen apostoli időszak. Az
Atyánktól tanultunk meg ellátogatni
valamely Szűz Mária-kegyhelyre
vagy templomba zarándoklatként –
amennyiben lehet – egy-egy
barátunkkal vagy munkatársunkkal.
Mindannyian megtapasztaltuk már,
hogy a zarándoklat után megújult
lendülettel térünk vissza a
mindennapi életbe, a munkába, a
családi életbe, mivel a Szűzanya segít
a Fia, Jézus felé haladni vagy újra

elindulni a felé vezető úton. Eszembe jut az Atyánk első zarándoklata egy Mária-kegyhelyre – a sonsolesi kegyhelyre Avilában: éppen holnap lesz az évfordulója –, valamint a felejthetetlen kilenced a guadalupei Szűzanyához 1970-ben, melynek során nagy hittel imádkozott az Egyházért, a Pápáért és az Opus Deiért. Azt javaslom nektek, hogy az idei *májusi zarándoklat* során imádkozzunk az Alapítónk e szándékaiért, melyekért most is közbenjár a Mennyben.

A hónap második felében, 19-én lesz Pünkösd, és az azt követő vasárnap a Szentháromság ünnepe. A Szentlélek az, aki – most éppúgy, mint az apostolok korában és az Egyház életében mindig – megerősíti a keresztényeket és bátorságot önt beléjük ahhoz, hogy mindenütt hirdessék Jézust. Elmélkedjetek arról, ami István, az első vértanú halála után történt. *Azon a napon –*

fogalmaz szárazon az Apostolok cselekedetei – *nagy üldözés tört ki a jeruzsálemi egyház ellen. Az apostolok kivételével mindnyájan elszéledtek Júdea és Szamaria tájékára.*[19] Az az üldözés ahelyett, hogy visszafogta volna az Egyház növekedését, éppen annak elterjedését vontta maga után Jeruzsálemen kívül: új helyeken vert gyökeret, új emberekben, még olyanokban is, akik nem tartoztak Izraelhez, mint például a szamaritánusok. Ugyanígy történt Szent Pállal is az apostoli útjai során.

E történetekről gondolkodva, melyeket a húsvéti idő olvasmányai idéznek elénk, logikus, hogy feltegyük a kérdést: én tanúságot teszek a Krisztusba vetett hitemről? Kérem Istent, hogy növelje bennem ezt az isteni erényt, a reménnyel és a szeretettel együtt, különösen most, a hit évében? Határozottan ellenállok a kísértésnek, hogy túl nagy

fontosságot tulajdonítsak az emberek véleményének és egyéb akadályoknak, melyek visszatartanak az apostoli munkában? Bátorságot önt belém az a tudat, hogy Jézus feltámadt és velem együtt járja végig mindennapi életem valamennyi útját? Gyakran megyek a Tabernákulum elé, hogy kérjem az Urat, hogy adjon nekem nagyobb jámborságot a Vele és az Édesanyjával való kapcsolatomban? Figyeljünk csak, mit kérdez tőlünk Ferenc pápa: **te és én, imádjuk az Urat? Csak azért fordulunk Hozzá, hogy kérjünk Tőle, vagy hálát is adunk neki, imádjuk? (...) Imádni az Urat nem más, mint megadni neki az Őt megillető helyet; imádni az Urat nem más, mint megvallani és hinni – de nemcsak szóban –, hogy Ő az egyetlen, aki valóban vezeti az életünket.**[20]

A múlt hónapban röviden ellátogattam Libanonba, és mint

mindig, a ti segítségetekkel
ösztönöztem a Prelatúra híveinek
apostoli tevékenységét ebben a
szeretett országban, ahol a Közel-
Kelet országai találkoznak.

Mindnyájatokkal együtt imádkoztam
a harisszai kegyhelyen a libanoni
Szűzanya előtt, különösen kérve
közbenjárását a Közel-Kelet és a világ
többi részének békéjéért. Kérjük a
Szűzanya közbenjárását az Egyház és
a társadalom minden szükségletéért.
Erre tanít minket Szűz Mária az
Erzsébetnél tett látogatásakor,
amelyet a hónap utolsó napján
ünneplünk: minden pillanatban
táplálni magunkban a
szolgálatkészséget a többiek iránt, a
legkülönbözőbb körülmények között,
éppúgy, ahogy Mária szolgált
unokanővérének, Erzsébetnek.

Terjesszétek a Szűzanya elé a
szándékaimat: nem önzésből kérem
ezt, hiszen közöttük szerepel többek
között a ti mindennapi hűségetek,

amelyet öröm, kitartás, a személyes
életszentség iránti vágy és apostoli
buzgalom jellemez. Kérjétek az
Egyház Anyjától, hogy járjon ki a
Szentháromságnál az egész Egyház
és a kis *része*, a Prelatúra számára
sok papot, akik teljes mértékben a
szolgálatuknak szentelik magukat.
Imádkozzatok különösen a Mű új
papjaiért, akiket május 4-én
szentelek pappá, hogy – az Atyánk
vágyának megfelelően – ***szentek,
tanultak, vidámak és
természetfeletti téren sportosak***
legyenek.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket,

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2013. május 1.

© *Prælatúra Sanctæ Crucis et Operis
Dei*

[1] RÓMAI MISEKÖNYV: Nicea-konstantinápolyi hitvallás

[2] *Katolikus Egyház katekizmusa*, 665

[3] *ApCsel* 1,3

[4] *Lk* 24,46-48

[5] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövetelről, 1972. október 29.

[6] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövetelről, 1972. november 3..

[7] *Lk* 24,50-51

[8] FERENC PÁPA: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2013. április 17.

[9] *Vö. Jn* 14,2-3

[10] *Katolikus Egyház katekizmusa*, 666

[11] FERENC PÁPA: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2013. április 17.

[12] *Jn* 14,6

[13] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa (Krisztussal találkozni)*, 19

[14] *Lk* 24,52-53

[15] Vö. *Jn* 16,6

[16] FERENC PÁPA: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2013. április 17.

[17] *Ugyanott* [18] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa (Krisztussal találkozni)*, 121

[19] *ApCsel* 8,1b

[20] FERENC PÁPA: A Falakon kívüli Szent Pál-bazilikában elhangzott szentbeszéd, 2013. április 14.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2013-majusi-
levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2013-majusi-levele/) (2026.03.12.)